

[Alfred Jensen.]

sammenligner det med rabatkortordningen. Jeg må sige, at jeg just heller ikke havde ventet, at der ville komme særlig store lettelser. Det kunne ikke ventes efter den debat, der var her i Folketinget ved dette forslags og de øvrige skattelovforslags behandling. Det blev så godt som fra alle sider sagt, at der ikke var nogen mulighed for at foretage nogen lettelse i beskatningen, medmindre der blev opnået besparelser, og besparelsernes karakter blev der også givet fyldige oplysninger om. Det drejede sig nemlig om at skære forbrugertilskuddet ned, og det vil sige, at hvad der blev taget på den ene måde eventuelt kunne blive givet tilbage på anden vis. Der var aldeles ikke tale om nogen lettelse. Jeg har ikke sporet nogen forskel i de forskellige partiers indstilling til dette spørgsmål, tværtimod, der har været fuldkommen enighed herom.

Også statsministeren har i en tale i Esbjerg givet udtryk for, at skattelettelse skulle man kun vente sig i det omfang, der opnåedes besparelser. Nu forstår jeg ikke en sådan tale, og jeg tror ikke, der er mange i landet, der forstår den, al den stund det er vitterligt, at det offentlige finanser til dato har givet så store overskud, at skattelettelse var mulig. Jeg ved meget vel, at man i dag taler om, at der ikke vil blive så stort overskud frem i tiden. Den klagesang har vi år efter år hørt dels i kommuner, dels her på rigsdagen, og vi er jævnlig, jeg tør næsten sige altid, blevet overrasket ved, at finansministeren og borgmestrene har kunnet møde frem med en forklaring om, at overskuddet blev større end ventet. Jeg vil tro, at det samme vil gøre sig gældende i dette finansår, ikke mindst efter det forlig, der er indgået. Jeg ser naturligvis ikke bort fra, at der kan komme ting til, som kan forrykke billedet, men her skal man så gøre sig klart, hvad der blev sagt i forbindelse med debatten om skattelettelser ude i Lyngby. Det var umoralsk og forkert at eftergive en skatterates betaling, blev der sagt, det var noget, der var udenfor almindelig praksis. Hvis der — det kunne jo ske — blev overskud på et års regnskab, så udlignede man det ved at nedsætte skatten i det følgende år, således sagde man. Det har man altså haft mulighed for fra statens side både i år og i fjor, men man har ikke gjort det, og det vil sige, at der findes muligheder for at nedsætte skatten uden at påpege eller foretage besparelser.

Men der findes også en anden udvej for at nå frem til skattelettelse for de mindre bemidlede. Det er sagt herfra ved tidligere

lejligheder ikke alene af mit partis repræsentanter, men også fra anden side, at beskatningen her i Danmark absolut ikke begunstiger de dårligst stillede, tværtimod, og der er draget sammenligning med, hvorledes behandlingen af småkårsfolk skattemæssigt er i Sverige og i England. Og her viser det sig ifølge oplysninger, som kan hentes i „Socialt Tidsskrift“, at medens en mand med 2 børn og med en indtægt på 5 000 kr. i Sverige får et tilskud netto på 6,8 pct. af indtægten og i England et nettotilskud på 5 pct., så må en mand under samme omstændigheder her i Danmark svare 6,4 pct. i skat. Jeg synes, det er en urimelighed at lukke øjnene for dette forhold og tale, som om der ikke var nogen mulighed for at give skattelettelse, medmindre der opnåedes besparelser. Der findes den udvej, at man foretager en omlægning af beskatningen, og det er utidigt, at man lukker øjnene for dette forhold. Man burde fremhæve det og forklare, hvor urimelig beskatningen er her i Danmark.

Jeg vil ikke med disse ord have sagt, at hvis vi gennemfører en ordning som den, man har i Sverige og i England, har vi nået det rimelige og retfærdige. Det er nemlig ikke min opfattelse, at man der er tilfreds med beskatningen, men dog er den betydelig bedre for den jævne befolkning end vor skattelovgivning.

Jeg vil heller ikke med disse bemærkninger have sagt, at vi modsætter os besparelser, og at besparelser ikke kan opnås, for det kan de i allerhøjeste grad. Vi har ved forskellige lejligheder påpeget, hvor der kunne spares, og vi har først og fremmest nævnt militærudgifterne. Det er ikke så mange år siden, at vore udgifter på de to militære budgetter var opført til 242 mill. kr. På det kommende års budget er vi oppe på 351 mill. kr. Der er enighed om mellem partierne, at disse penge ikke altid anvendes på forsvarlig vis. Herom vidner indskrænkningen af mandskabsindkaldelsen. Men hverken i forhandlingerne eller i debatten om skattelovgivningen eller finansloven har man sporet vilje til at foretage en besparelse på dette område, selvom man går til indkaldelse af et mindre mandskabstal, og det endda på et tidspunkt, hvor finansministeren ved forelæggelsen af dette skattelovforslag står og begrundet skatteudskrivningerne med de store militærudgifter, som lægger beslag på en altfor stor del af landets indtægt.

Her er altså et område, hvor der kunne spares. Men de, der taler om, at besparelser er nødvendige, for at vi kan nå frem til en